

שהיא הלב, היא הלב, היא הלב, לה"ב המזבח. יכבה פחשבוך לה"ב הלב. לא יכבה פלילה נרה, שהיא הגלות. וזו ירושלים שהיא הלב, ותבנה על ידי הקדוש ברוך הוא. זהו שפתוב בונה ירושלים ה'.

בראשית ברא אלהים ברי"ת א"ש. אמר רבי אלעזר, אבא, סוד הברית למה שמים ערלה בכלי עפר? אמר לו, בני, יום אחד שאלתי את אליהו, שאלתי אותו על ערלה אומרים תקנו לו פלי בעפר. אמר לי, ערלה ודאי היא בת זוגו של נחש הקדמוני, שגרם מיתה לאדם ולכל הבריות, ובגללו מתקנים פלי של עפר.

ואותו העפר מזון לאותו שנאמר בו ונחש עפר לחמו, ובזה הוא נפרד מהאדם, ועליו נאמר (שמות כ) לא תנאף, אל תתן לו מקום להנות ממנו, אלא שנותן לו מזון בחוץ. ומשום זה חלק לא תין אף, אל תתן לו מקום פריעה הנקבה של סמאל שופך דמים, עליו נאמר לא תרצח. לפלב צריך לתת דם. לזה עפר ולזה דם, לקיים בהם (משלי כה) אם רעב שנאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. והפל בחוץ. ובזה מציל אותם מחבוט הקבר ומחרבו של מלאך המות. זהו לרשעים.

אבל לפינוניים הדים הזה נחשב לו דם הקרבן, והעפר הזה נחשב לו עפר המזבח. זהו שפתוב (שמות כ) מזבח אדמה תעשה לי וגו', ונאמר בהם לא תבנה אתהן גזית, כדי שלא תעשה להן פסל. וזה של נדה או שפחה או גזיה או זונה, פי חרף הנפת עליה ותחלליה. פלומר, מחלל שבת לצדיקים, שאין בהם הזמה של הנחש, נעשה בקדשה וברכה ויחוד.

היא הלב לה"ב המזבח. יכבה פחשבוך לה"ב הלב. לא יכבה פלילה נרה דאיהי גלותא, ודא ירושלים דאיהי לפא, ותתבני על ידי קודשא בריך הוא הדיא הוא דכתיב (תהלים קמז ב) בונה ירושלים יי.

בראשית ברא אלהים ברי"ת א"ש. אמר רבי אלעזר אבא רזא דברית אמאי שויין ערלה במאנא דעפרא. אמר ליה ברי יומא חדא שאילנא לאליהו ואמינא ליה ערלה אמרי תקינו ליה מאנא בעפרא. אמר לי ערלה ודאי איהו בת זוגה דנחש הקדמוני, דגרים מיתא לאדם ולכל ברין. ובגינה מתקנין מאנא דעפרא.

והוא עפרא מזונא לההוא דאתמר ביה (ישעיה סה כה) ונחש עפר לחמו, ובדא אתפרש מבר נש. ועלה אתמר (שמות כ יג) לא תנאף, לא תיהב ליה אתר דאתהני מנה, אלא הב ליה מזונא לבר. ובגין דא פלוג לא תין אף, לא תיהב ליה (דף קלז ע"ב) אתרא פריעה נוקבא דסמאל אושיד דמא, עלה אתמר לא תרצח, פלבא צריך למיהב ליה דמא לדא עפרא ולדא דמא לקימא בהון (משלי כה כא) אם רעב שנאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. וכלא לבר ובדא אשתזיב מנהון מחבוט הקבר ומחרבא דמלאך המות. האי איהו לחיבא.

אבל לפינוניים האי דמא אתחשיב ליה דמא דקרבנא. והאי עפרא אתחשיב ליה עפרא דמדבחה. הדיא הוא דכתיב (שמות כ כא) מזבח אדמה תעשה לי וגו'. ואתמר בהון (שם פסוק כב) לא תבנה אתהן גזית. בגין דלא תעשה להן פסל, ודא דנדה או דשפחה או גזיה או זונה. פי חרף הנפת עליה ותחללה, פלומר מחלל שבת לצדיקיא דלית בהון זמהא דנחש אתעביד בקדשה וברכה ויחוד.